

Layla
Martínez

Červotoč

Přeložila
Blanka Stárková

Červotoč

Vyšlo také v tištěné verzi

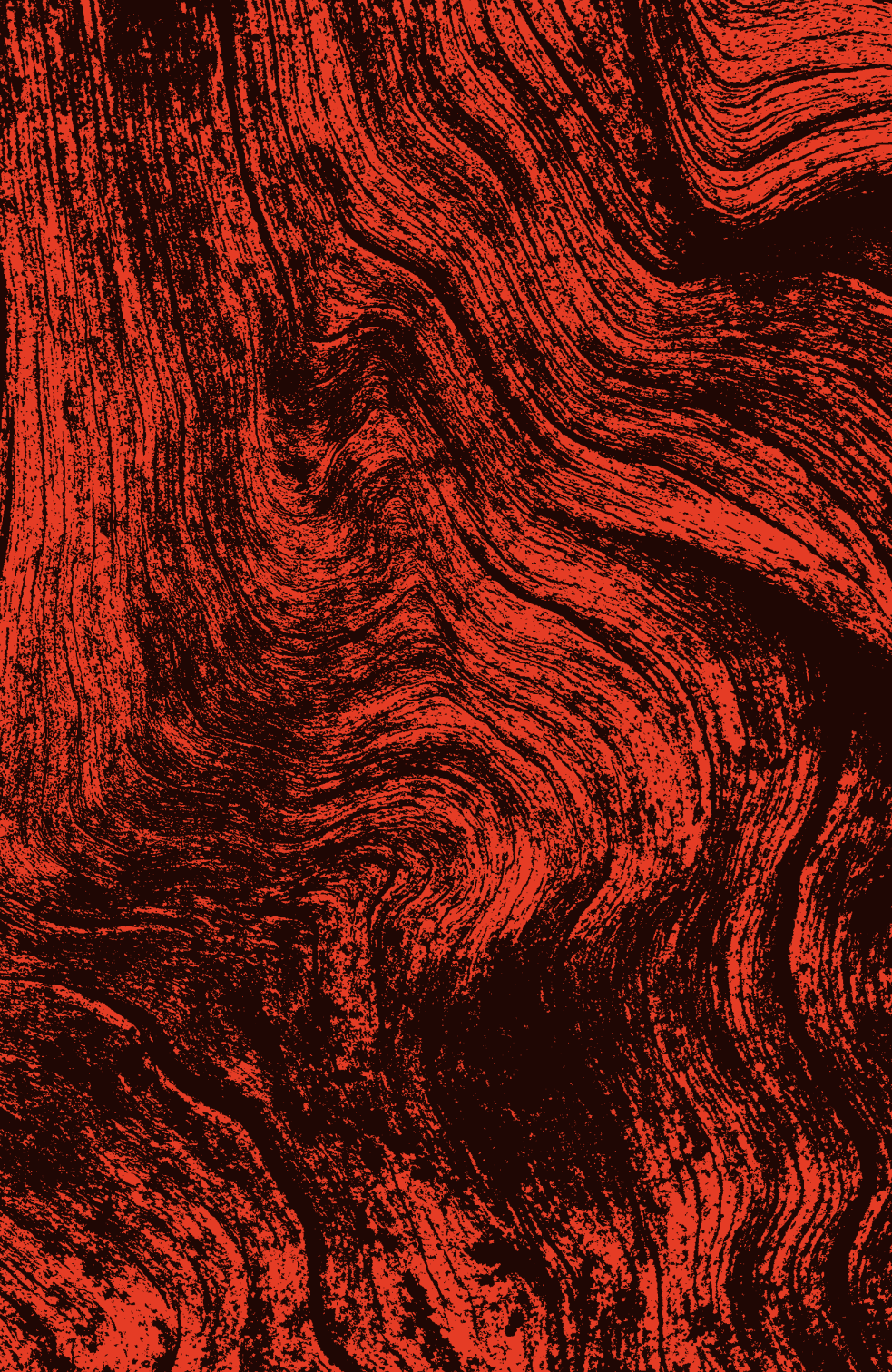
**Pa
se
ka**

Layla Martínez

Červotoč – e-kniha

Copyright © Paseka, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

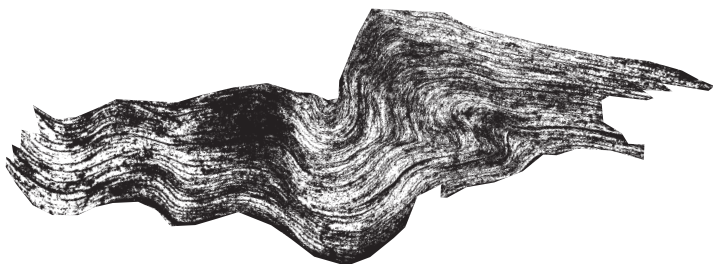

Layla
Martínez

Červotoč

Layla Martínez

Červotoč

Přeložila Blanka Stárková

Překlad tohoto díla podpořilo španělské
Ministerstvo kultury a sportu prostřednictvím
Generálního ředitelství pro knihy a podporu čtení

CARCOMA

Copyright © Layla Martínez, 2021

Published originally in Spain by Editorial Amor de Madre in 2021

Translation © Blanka Stárková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7637-485-0

ISBN e-knihy 978-80-7637-511-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-512-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-513-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Josému, ať ďábel požehná naši svatbě

1

Když jsem překročila práh, dům se na mě vrhnul. Takhle je to vždycky, ta hora cihel a sajraktu se vrhne na každého, kdo projde dveřma, a zkroutí mu vnitřnosti, že se nenadechne. Matka říkávala, že z tohoto domu ti vypadají zuby a sechnou střeva, tohle on dělá, jenomže matka odtud dávno odešla a nepamatuju se na ni. Vím ale, že to říkala, protože mi o tom vyprávěla bába, i když vlastně ani nemusela, přišla jsem na to sama. Tady ti vypadají zuby a vlasy a tělo ti povolí, a když si holka nedáš pozor, povlečeš se z kouta do kouta nebo padneš na postel a už nevstaneš.

Nechala jsem batoh na truhle a otevřela dveře do jídelny. Bába tam nebyla. A nebyla ani pod kuchyňským stolem, ani ve skříni v komoře. Rozhodla jsem se zkusit štěstí nahore v patře. Zotvírala jsem šuplíky prádelníku a dveře od skříně, ale nic. Bába zatracená. Vtom jsem zahlídla, že zpod jedné postele čouhají špičky bot. Jindy bych matraci nikdy nenadzvedla, protože ty, co žijí pod postelí, je lepší

neobtěžovat, ale střevíce mé báby si člověk nemůže splést. Lak se tak leskne, že se v něm člověk může vidět jako v zrcadle až z druhé strany pokoje. Když jsem matraci odsunula, upřeně jsem se zadívala na prkna v posteli. Sousedka, která ji jednou ráno viděla vylézt ze skříně, řekla novinářům, že je babka dementsní, ale co může vědět tahle stará drbna s vlasama ještě mastnějšíma než ta cuchta od fritáku v bufetu u silnice. Demence to nebyla.

Vytáhla jsem bábu ven, posadila ji na postel, popadla za ramena a zatřásla s ní. Někdy to zabere, někdy ne, tentokrát to nevyšlo. Když to nezabere, je líp počkat, dokud ji to nepřejde. Dovlekla jsem ji na chodbu, otevřela jsem dveře od komory, postrčila ji dovnitř a zamkla. V tomhle domě se všechny dveře dají zamknout zvenčí. Je to rodinná tradice jako ty kraviny, co lidi dělají o Vánocích. My máme plno tradic, jako že zamykáme jedna druhou, ale zase nikdy nejíme jehněčí, protože jehňata nám nic neudělaly a přijde nám to jako nehoráznost.

Vrátila jsem se dolů pro batůžek a vyšla po schodech zase nahoru. Nahoře u schodů je komora a pak už jen jedna místnost, o kterou se dělím s bábou. Hodila jsem batoh na svou postel, na tu malou. Předtím patřila matce, a ještě předtím bábě. V tomhle domě se nedědí peníze ani zlaté prsteny, ani povlečení s vyšitým monogramem, tady nám mrtví po sobě nechávají postele a zášť. Zlá krev a místo, kam se svalit na noc, jediné to se dá v tomhle domě zdědit. Po bábě jsem nepodědila ani vlasy, na svůj věk je má pořád silně jako žíně, nádhera, když si je rozpustí, a já, pár

zplihlých camfourků ubožáčků přilípnutých k hlavě, dvě hodiny po umytí už je mám zase mastné.

Postel se mi líbí, má na čele plno obrázků anděličků strážníčků, nalepených průhlednou páskou. Občas páska spadne, jak je zpuchřelá, ale já hned utrhnu zubama další kousek a vyměním ji. Nejradši mám ten, jak na něm anděl stráží dvě děti, co vypadají, že každou chvíli spadnou do strže. Hrajou si na skalisku a culí se jak blbečkové, jako by byly doma na dvorku, a ne na kraji srázu. Jsou docela velké, ale hrajou si tam, trdla, jakoby nic. Když se ráno probudím, hned se vždycky kouknu, jestli už spadly. Taky je tam obrázek, kde jedno děcko málem podpálilo dům, na dalším dvojčata zkouší strčit prsty do zásuvky, a jiný, na kterém si nějaká holčička div neuřízne kus prstu kuchyňským nožem. Všechny děti se usmívají jako psychopati s naducanýma růžovýma tvářičkami. Bába tam ty obrázky nalepila, když se narodila moje matka, aby ji andělé chránili, a každý večer před spaním si ty dvě klekly u postele se sepjatýma rukama a modlily se *moje postýlka má čtyři strany, čtyři anděličkové mi ji ochraňují*. Ale potom bába uviděla opravdové anděly a došlo jí, že ti, co obrázky malovali, jaktěživ žádného neviděli, protože žádný anděl nemá blondáté kudrny ani krásnou tvář. Všichni jsou spíš jako obrovský hmyz, jako kudlanky nábožné. A tak se bába přestala modlit, protože kdo by chtěl, aby k postýlce jeho dcery přišly čtyři kudlanky se stovkami očí a spoustou kusadel. Teď se k nim modlíme, protože se bojíme, že se nám usadí na střeše a budou prostrkávat komínem ty svoje tykadla a dlouhé nohy. Občas je slyšet z komory hluk a my se jdeme nahoru podívat.